

**II Міжнародна науково-практична конференція
ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ
СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ**

3. Столин В. В. Опросник удовлетворенности браком / В. В. Столин, Т. Л. Романова, Г. П. Бутенко // Вест. Моск. Ун-та.сер.14. Психология. – 1984. – №2. – С. 54-60.

УДК 316.334.23:364.78 (477) (043.2)

Ушапівська О.В.,
Національний авіаційний університет, Київ

**СОЦІАЛЬНЕ ПІДПРИЄМНИЦТВО:
ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В УКРАЇНІ**

Все частіше у сучасному суспільстві звертається увага на соціальну відповідальність бізнесу та підприємців. Такий інтерес зумовлений складними суспільними відносинами, які традиційні механізми взаємодії суб'єктів не завжди задовольняють. Для того щоб державна соціальна політика знайшла належне застосування, потрібні досить ефективні інструменти. Таким ключовим інструментом наразі повинне стати соціальне підприємництво для розв'язання соціальних проблем.

Соціальне підприємництво – актуальне питання сьогодення. Воно є предметом уваги соціальної політики держави, некомерційного сектору економіки та бізнесу, якому приділяється увага в більшості країн Європи. Великий інтерес до соціального підприємництва виявляють ліберальні експерти, які досить давно плекають надії на гуманізацію бізнесу. Спектр розвитку соціального підприємництва надто широкий, оскільки його можуть втілювати окремі компанії, що працюють над вирішенням соціальних проблем, кооперативи, асоціації, громадські організації тощо. Так соціально орієнтовані країни акцентують увагу на соціальному підприємстві.

Як відомо, бізнес працює заради досягнення прибутку і не зацікавлений у низькорентабельних проектах. А соціальне підприємництво покликане виконувати соціальні функції та розвиватися у тих сферах, де бракує фінансування. В свою чергу, соціальне підприємництво – це підприємницька діяльність, спрямована на інновативну, суттєву та позитивну зміну у суспільстві, тобто це прибутковий бізнес, який має соціальні цілі, і прибутки якого спрямовуються головним чином на розвиток цього бізнесу або на громадські справи [2].

Від звичайного підприємництва соціальне відрізняється виробленими цінностями. У загальному контексті – це ринкова цінність, яка виражається категоріями доходу та прибутку. Соціальне підприємництво працює на

II Міжнародна науково-практична конференція ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ

соціальний ефект, який одержує значна частина суспільства або суспільство в цілому, при цьому цільовими групами є найменше захищені верстви населення.

На жаль, в Україні суспільство недостатньо поінформоване з даного питання і не має відповідних знань, що є головною перешкодою розвитку соціального підприємництва. Організація матиме можливість отримати низку заохочень з боку держави при запровадженні принципів соціальної відповідальності. Зазвичай, до переваг обрання політики соціального підприємництва належать наступні:

- формується більш привабливий образ організації у суспільстві;
- зростає довіра до організації;
- збільшуються товарообіг, кількість клієнтів, зумовлені поліпшенням ставлення до організації;
- з'являється можливість одержати більш вигідні замовлення;
- завдяки авторитетові організація може проводити більш активну та ефективну політику в суспільстві, розширюючи свою діяльність, зокрема ринки збуту;
- з'являється можливість домогтися зниження місцевих податків.

Соціальне підприємництво надає державні послуги в новий спосіб та задовольняє потреби суспільства; збагачує професійний досвід людей роботою у сучасних ринкових умовах; сприяє розвитку активності громадян; посилює увагу до соціально незабезпечених груп населення, надаючи їм корисну соціально значущу роботу; відроджує та поліпшує соціальну інфраструктуру села та міста [3].

Отже, соціальне підприємництво – це підприємницька діяльність, що спрямована на вирішення соціальних проблем і характеризується такими основними ознаками:

- соціальний вплив – цільова спрямованість на вирішення існуючих соціальних проблем, стійкі позитивні соціальні результати;
- інноваційність – застосування нових, унікальних підходів, що дозволяють збільшити соціальний вплив;
- самоокупність і фінансова стійкість – здатність соціального підприємства вирішувати соціальні проблеми до тих пір, поки це необхідно і за рахунок доходів, одержуваних від власної діяльності;
- масштабність – збільшення масштабу діяльності соціального підприємства (на національному та міжнародному рівні) і розповсюдження досвіду з метою збільшення соціального впливу;
- підприємницький підхід – здатність соціального підприємця бачити провали ринку, знаходити можливості, акумулювати ресурси, розробляти нові

II Міжнародна науково-практична конференція ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ

рішення, які здійснюють довгостроковий позитивний вплив на суспільство в цілому.

На сьогоднішній день соціальне підприємництво в Україні набирає обертів – соціальні практики впроваджуються: львівською «Спільнотою взаємодопомоги «Оселя», центром реінтеграції безпритульних людей, соціальною пекарнею «Горіховий дім», яка підтримує некомерційні проекти організації «Народна допомога», спрямовані на інтеграційну опіку мешканців міста Львова, а також медичним реабілітаційним центром «Здоров'є» міста Новоазовська Донецької області, київським соціальним підприємством «Миті» – створює можливості для самореалізації та фінансової самостійності жінок з особливими потребами (ВПО, СЖО, ЛЖВ) та інші.

На думку З.Галушки, доктора економічних наук, професора, соціальне підприємництво в Україні можна розглядати як інноваційну діяльність, що є дієвим засобом сталого розвитку суспільства в сучасних економічних умовах. Його популяризація вимагає вивчення закордонного досвіду, розробки законодавчої бази та створення власної теоретичної бази [1].

Соціальне підприємництво є одним з елементів соціальних інновацій та має низку плюсів. По-перше вони націлені на задоволення життєво важливих потреб найбільш вразливих груп населення, по-друге, соціальні інновації в цілому здійснюються з метою покращення рівня життя і по-третє, вони здатні вносити системні зміни.

Проте на шляху творчих ініціатив інноваторів часто зустрічаються не тільки психологічні та фінансові бар'єри, а і правові, які в свою чергу, можуть бути розв'язані тільки при наявності і включеності в цей процес різних рівнів владних структур.

Отже, сьогодні стоїть питання визначення національної специфіки цього явища та способів підтримки його з боку держави.

Взаємодія державного сектору є головною умовою успішного впровадження соціального підприємництва в Україні. Це може здійснитися за умови створення законодавчої бази соціального підприємництва, що буде створювати позитивні умови для початку такого бізнесу в державі. Але залишається актуальною проблема невизначеності соціальних підприємств та неусвідомленості їх ефективності як одного з інструментів державної політики.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Галушка З. Феномен соціального підприємництва: поняття та перспективи розвитку в Україні / З. Галушка // Вісник Київського Національного Університету ім. Тараса Шевченка, Економіка. – 2013. – №148. – С. 15-17.

**II Міжнародна науково-практична конференція
ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ
СОЦІАЛЬНОЇ СФЕРИ**

2. Гришина Я. С. Соціальне підприємництво як правова модель забезпечення соціальних потреб / Я. С. Гришина // Університетські наукові записи. – 2012. – №1. – С. 445-456.

3. Прокопенко О. В. Економічні проблеми сталого розвитку [Електронний ресурс] / О. В. Прокопенко, М. М. Петрушенко // Вид-во СумДУ. – 2015. – Режим доступу :<http://essuir.sumdu.edu.ua/handle/123456789/43483>.

УДК 343.316(043.2)

Чернега С.,
Національний авіаційний університет, Київ

ПРОБЛЕМА ЖІНОЧОГО ЛІДЕРСТВА

Суспільна свідомість нашої країни законсервувала традиційні погляди на роль чоловіка як здобувача і годувальника, жінки – домогосподарки, відводячи їй нижчі шаблі суспільної ієрархії. Вона відводить жінці радше роль працюючої виконавиці, ніж роль лідера. Як показує статистика, кількість жінок у міру проходження від нижчих ланок соціальної ієрархії до вищих поступово зменшується.

Т. К. Ареф'єва зазначає, що «епоха створила свій стереотип ділової жінки. Образ жінки лідера формувався на основі якогось чоловічого стандарту (це виражається як в методах досягнення мети, так і в зовнішньому вигляді). На думку дослідниці «копіювання жінкою чоловічого стилю керівництва є однією з причин негативного ставлення до жінки-керівника з боку як чоловіків, так і жінок».

Економічна незалежність жінки є одним із ключових показників її статусу в суспільстві, визначаючи ступінь її індивідуальної свободи в публічній і приватній сферах. Навпаки, економічна залежність виключає жінку з найважливіших ресурсів суспільства, обумовлює менший обсяг доступних їй прав і можливостей. Велика соціальна трансформація ХХ століття – масовий вихід жінок на ринок праці – створила умови для досягнення жінками їх економічної незалежності, виявивши, однак, при цьому глибину культурно обумовленого гендерної нерівності, що відтворює їх залежність в публічній і приватній сферах життя.

Прагнення жінки підняти свій професійний рівень виштовхується опором громадської думки, зайнятстю в домашньому господарстві, репродуктивною функцією. В умовах впровадження нових технологій інформаційного суспільства необхідно неодноразово оновлювати навички і уміння. Ситуація, що склалася відображає рівень соціально-економічного, ідеологічного розвитку суспільства, комплекс протиріч реального становища жінки в суспільстві, характер кадрової